

мога да му откажа, но че ако правителството иска да ме има, трѣбва да изпълни обещанията си. Следъ това му казахъ за Киркова, че е разправялъ за мене какво ли не въ Виена и Загребъ, презъ време на своята официална мисия. Горановъ възрази, че не можемъ на хората fermer la bouche [да затворимъ устата]. Това бѣ свършено безсрамно посещение, достойно за безхарактерността на тукашнитѣ хора. — На пладне отидохъ въ княжеската канцелария, разправихъ за станалото Стоилову. — Днесъ подиръ пладне имаше заседание на Народното събрание, обаче азъ не отидохъ. Чудесно време. — Подиръ пладне дойде у мене Вас. Стояновъ. Да съмъ израелъ, да не съмъ оставялъ да ме залъжатъ съ малки концесии, съ сдобряване. Ако си отида, ще дойде и той. Да не съмъ напускалъ България; ако не тукъ, въ Румелия. Следъ това подхванахме дълъгъ разпаленъ наученъ разговоръ, за българската и сръбска история и география, — моитѣ съчинения, историческия методъ и т. н. — Сега съмъ тепърва въ мъгла. Много нѣща ме задържатъ тукъ и много нѣщо ме влѣче вънъ. Ще бжде страшенъ позоръ за княжеството, подигравка. — Но нѣма никаква гаранция и за нѣ какво изглаждане, да ли нѣма да дойдемъ до новъ конфликтъ, дори е сигурно, че ще бжде така. Ако остана тукъ, единствената надежда е въ промѣната на министра или и на министерството. Най-добре е колкото се може по-скоро да се махна. Dissolving views [фантазмагории]. Характеристика на днешното положение: варненската афера вънъ, драгалевската вътре. — Das Grünbuch [зелената книга], първата българска публикация отъ този родъ.

9/21 ноемврий, недѣля. Summo in discrimene regum [въ най-решителната минута]. Какво ще стане съ ултиматума. Подиръ пладне дойдоха у дома Вас. Стояновъ и Стоиловъ. И двамата подозиратъ правителството, че нѣма по отношение на мене честни намѣрения. Стояновъ срещналъ вчера Горанова, който му казалъ: искаше, каже, да ме катурне, този човѣкъ диктува, като да се намира въ австрийско село съ австрийски стражари, помислете си, той иска моето и на Киркова уволнение. Ние ще му скроемъ такова нѣщо, че да не може да се покаже отъ вратата навънъ. Стояновъ: А какво представлявашъ ти? Какви заслуги имашъ? Кой пъкъ знае за тебе? . . .

10/22 ноемврий, понедѣлникъ. Вчера главно се занимавахъ съ преписването на дневника (писанъ съ моливъ) за румелийското ми пътуване на чисто съ мастило. Мисля, че работата е готова: ще подамъ оставка и може би ще остана тукъ като частно лице или като кореспондентъ на вестници. Сега вече плуването по Дунава е прекъснато. Хубавитѣ дни сж къмъ своя край, ще почне да вали снѣгъ. Едва се устроихъ нѣкакъ по-добре. — Новото Славейково списание „Какалашка“.